

LACKFI JÁNOS

Két angyal

*Mindkettőnknek van egy alig
pár grammos saját angyala,
egy cérnaszálon függenek
vagy valami légbuborék
tartja őket ég s föld között,
vigyázzák csámpás lépteink,
mint két kis aggódó szülő,
ráncos, apró almapofa,
még életet se kaptak ők,
bár átszűrődött testeden
hozzájuk, hogy mi a világ,
átkeltek sustorgó zajok
vérkörök bogas ágain,
visszhangozva a tompa hús
ingoványos, vad közegén,
némi rejtelmes fénytörés,
mint mikor az esti szoba
plafonjára az odakinn
tovahaladó forgalom
reflektor-pászmákat vetít,
ennyi volt a létiük, tovább
nem juthattak, bukdácsolás
nem volt köztes grádicsokon,
ahogy kezdődött, véget ért,
mélység után rögtön a csúcs,
ami magunkfajta bice-
bócákkal százszor megesik,
az nekik mind-mind kimaradt,
ki a hátára fordulás,
a járókában felülés,
majd a négykézláb caplatás,
fura pókfoci, szavakat
formáló ajkak, gügyögés,
születő rejtelmes beszéd,
melyet egy-két beavatott
kezd érteni, aztán kezét
összecsapva sok néni és
bácsi ámuldoz hogy nahát,
meg kell zabálni a kicsit,
sok-sok hozzáviselkedés,
csalódások és szégyenek,*

a kötelező penzumok,
a szerelmek és intrikák,
barátságok, pár árulás,
sok ámulás, lebénulás,
rövidzáratok, lelkesült
ámokfutások, zuhanás,
földet érés, tápáskodás,
érzelmi gúzsba köttetés,
ég és föld közé feszített
kötélen tántorogni nem
kellett nekik, kisangyalok,
kezdtek műszakjuk odafenn,
ön-lényegükben függenek
ott, hol lenniük rendelés
legmagasabb szándék szerint,
két apró öregember-arc,
aggódba szurkolnak nekünk,
siratják bénázásaink,
s amint boltban a kiszakadt
zacskóból kipereg a rizs,
miránk potyognak könnyeik,
máskor velünk örülnek és
bugyborogva száll ég felé
vihogásuk, mit tudnak ők
az életről, mit tudnak ők?,
semmit, mindent, amit lehet,
még azt is, amit nem lehet,
fönről talán azt is lehet,
van valahol két angyalunk,
két testedben melengetett
kis lény, kiket nem lehetett
életre melengetni már,
fordult a kocka, ott figyel
egy kisfiú, egy kisleány,
ébren lebegve szüntelen,
vigyázzák csámpás lépteink.